

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβρεδομεν καὶ πάλιν ὅτην γῆν τῶν ἱερθευάνων.

Ἔτος χθλια καὶ ἑνκακόσα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐδοϊκούς ἀγαθὰ καὶ ἔγω προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προδεδί.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα βίωμα μέρη—δέκω φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παγτὸς εὐμοῦσου τοσιεπὶ
ὅτι κολοῦμεν σέματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Δεκαμήνου δεκαενεά,
καὶ τῶν Ἡροδῶρων δράσις γενναία.

Χθλια καὶ ἔξηντα τέσσαρα καὶ μὲ τρακόσ' ἀκόμη,
μὲ φοβεροῦς Ἀπάχηδες ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

**Φρασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

- Π.— Σκεπτικὸν σὲ βλέπω πάλι
καὶ πολὺ μ' ἀνησυχεῖς.
- Φ.— Προσπαθὼ σ' αὐτὸ τὸ χάλι
νὰ περῶν πανευτυχῆς.
- Π.— Μπράβο... πῶς τὸ καταφέρνεις;
μήπως εἶσαι ποσαπέρνης;
μήπως ἀδιαφορῆς ὡς πολλοὺς ἀδιαφόρους;
μὴ κρυφίους ἔχῃς πόρους
καὶ κρυφίας ἀμοιβὰς
καὶ κωλόκουρο τραβᾶς;

Μὴ καὶ σὺ ὡς πατριώτης δὲν φωνάζῃς ἀηδῆς;
μὴ δὲν ἔχῃς ἀγωνία;
μήπως Τούρκους καὶ Βουλγάρους ἐπεθύμησες νὰ ᾄδῃς
μέσα ὅτῃ Μακεδονία;

Πῶς ἐν μέσῳ τῶν πολέμων
εἰμπορεῖς νὰ ζῆς εὐδαίμων
καὶ ὡς χάχας νὰ γελᾶς;

Καὶ τὸ δέλιό σου σηκότι
ὡς καὶ πρῶτα, πατριώτη,
νὰ μὴν τὸ παραχαλάξ;

Φ.— Ροδοδάκτυλος ἀγῆ μου, ἀναφῶτις τὴν γῆ,
δράσις τὰ χορταράκια

καὶ τὰ τόσα μας σπράκνια
καὶ τὴν κάθε μας πληγῆ.

Δὲν κυττάζω πρὸς τὸν Αἶμον,
δὲν κυττάζω πρὸς τὴν Δύσιν
καὶ τὴν σφαζομένην κτίσιν.

Κι' ἔδω πέρα πανευδαίμων
ἀπεφάσισα νὰ ζῶ,
κι' ἔχι ὡς καὶ σὲ τὸ ζῶ.

Εἶσαι κεφαλὴ γελόια
καὶ βλακέντιος ἂν λὲς
παρασμένα μεγαλεῖα
καὶ γιὰ τοῦτα πικροκλαῖς.

Μὲς ὅτῃ γῆ τὴν καισιδιέρα
φθάνει νάχωμε φωμί,
καὶ δὲν δίνω μία δράρα
γιὰ τῆς δάφνης τὴν τιμῆ.

Εἰς τὰ μέτωπ' ἀπραξία,
κι' ἔδω μπόλικος παρᾶς,
καὶ ξεφάντωμα γαρᾶς
καὶ γερῶντων εὐθεξία.

Ἵστερ' ἀπὸ τὴσὴν πάλην
καὶ τὴν δόξαν τὴν μεγάλην
τῶν προσφάτων ἐκλογῶν.

Ποιος άλλος τώρα μένει
για την γή την δοξασμένη
ἀξιώτιμος ἀγών;

Υστερ' ἀπὸ τὰ σύμβολα κλεινῶν ὑποψηφίων
ποῖα μένουσιν πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν πόθων τῶν κρυφίων;

Μέσα 'στοῦ κόσμου τὴν φωτιά,
τὴν φρίκη, τὴν φοβέρα,
καινούρια δάφνη καὶ μυρτιά
ἐφύτρωσ' ἐδῶ πέρα.

Μέσα σὲ τόσους κοπιητοὺς
ἴδαμε ξίφη κι' ἀετούς,
δὴδὲ σύμβολα μεγάλα.

Μὰ Ράλλη ξίφος δυνατὸ
'στοῦ Γούναρη τὸν ἀετὸ
'πετάξαμε καθβάλα.

'Ανάψαμε, 'θυμώσαμε,
καὶ ξίφος ἐστομώσαμε
κι' αἰτοὺς ἐκαθαλίσαμε.

'Φβάλαμε σ' ἐχθροὺς θηλειά,
καὶ 'στὴν ἀρρώστεια τὴν παλῆα
λὲν πῶς ξανακυλίσαμε.

Κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς ἐφώνησε: νενίκηκα,
κι' ἔλους τοὺς φοβερίζαι,
ὁ Ράλλης ἔμως ἐξορμᾷ, καὶ ξιφουλκῶν ἀσίτικα
κάστανα δὲν χαρίζει.

Εἶδα τοὺς Δημητράκηδες τὰ δόντια παρατρίζοντας
καὶ νέφη κατακάλυψαν τοὺς διαυγεῖς δρίζοντας,
καὶ πρὸς στιγμήν παραίτησις καὶ κρῖσις ἠπειλήθη
κι' ἐφρύαξαν τὰ πλήθη.

'Ἀλλὰ μετὰ Συμβούλια σημαντικῶς μεγάλα
καὶ πάλ' οἱ Δημητράκηδες γίνηκαν μέλι γάλα,
κι' ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα καθ' ἅπαντα τὰ πλήθη
πῶς κάθε νέφος μελανὸν ἐγκαίρως διελύθη,
καὶ 'στὴν Εὐρώπη τέμαθαν καὶ 'στὴν Ἀνατολή,
μὰ τάκουσαν κι' οἱ Βούλγαροι κι' ἐχάρηκαν πολλῶ.

B.

Π. -- Φοβεράς ἀκούοφίμας μὲς 'στὴν φρίκην τοῦ πολέμου,
ποῦ με κάνουν καὶ παγόνω μέρα νόκτα, σὺντροφὲ μου.

Λένε πῶς 'στὴ δυστυχία
καὶ 'στὴν ἐποχὴν τῶν πόνων
πλημμυροῦν κακὰ στοιχεῖα
καὶ τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Λένε, φίλε Φασουλῆ,
πῶς Ἀπάχηδες πολλοὶ
μὲ πολλοὺς ἀργούς κηφήνας
ὀργιάζουσιν σ' ἅς Ἀθήνας.

Λένε πῶς χαιοσιπότσι
κι' ἄλλοι μόντηδες ἰππότσι
'εγαίνου' μέρα μεσημέρι.

Καὶ σ' ἀφίρουνε 'στὸν τόπο
καὶ ληστεύουνε μὲ τρόπο
τὸ φτωχὸ σου τὸ καμέρι.

Μὲς 'στὴν τόση συμφορὰ
λένε τόσα τρομερά,
ποῦ σου στρίθουνε τὴν φρένα
καὶ σὲ πᾶσι τρία κι' ἕνα.

Τὶ μυστηριώδεις κτόποι!
τί μεγάλο ξαφνικό!...
καὶ τὸ κάρθουνο μᾶς λείπει,
κι' οὔτε φῶς ἠλεκτρικό
δὲν θὰ βλέπηται οὔτε γὰρ ζῆ,
καὶ θὰ κάνης μ' ἔλους γὰρ ζῆ.

Σκοτ' ἀδία μᾶς ἐπαπειλοῦν,
σὺν πρώτα δὲν φωτοβολοῦν
δέξης τρανῆς ἐδάφη.

Φασκέλωστα, βλαστήματα,
θὰ κλείσουσιν Καταστήματα
καὶ Κινηματογράφοι.

Ψιλάντερ δὲν θὰ βλέπωμε μέσα 'στὴν συμφορὰ μας,
σκότη παντοῦ ψηλαφητὰ
κι' ἀδιέκοπτα γουργουρητὰ
μὲς 'στὰ φιλιάντερὰ μας.

Τοῦτο τὸ κράτος τότε
φρικτὰ θὰ τὸ λυμάνωνται
μόνον χαιοσιπότσι,
ὅπου γὰρ φόνους μαίνονται.

'Ἀλλὰ καὶ 'στὴς ἡμέρας
τὰ φρετὰ, μασκαρὰ,
'Απάχηδων μαχαίρας
θὰ βλέπηται φανερά.

Τότε πυκνὴ σκοτία
'στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
ἀλλ' ἔμως κι' ἄστυα,
λιμὸς καὶ τῶν γόνων.

Κι' αὐτὸ τὸ κράτος τότε,
καλοὶ μου πατριῶται,
θὰ λέγεται τοῦ ζόφου
καὶ τοῦ κακοῦ τοῦ φόφου.

'Ἐν μέσφ πρωτεύουση
κι' ἐν ἀγορᾷ πληθούση
'Απάχηδων φουσάτο.

Μά και πρωί και βράδυ,
'στο φως και 'στο σκοτάδι
μόρτο Σαμφών και κάτω.

Τότε και ού θά βλέπης τόν ένα κι 'άλλον άνδρα
νά γίνεται Κασσάνδρα,
τότε καθείς θ'άφιν' στην έρημον τὰ κώλα,
και λόγους θ'άπαγγέλη,
πού θά παγώνουν έλα
τὰ κρύφιά σου μέλη.

Γ

Φ. — Νομίζω πώς κι 'έδω κι 'έκει
φαντάσματα χορεύουν...
πάνε 'στον Ράλλη μαρικοί
και κάρβουνα γυρεύουν.

Κι' αυτός τούς λέει: βρέ παιδιά, τί θέλετε νά κάνω;
μακάρι νάχα κάρβουνα και με τὸ παραπάνω,
ν'ανάθουν γνάξ κι 'ηλεκτρικά, νά δώσω φῶς εἰς ἔλου,
νά βλέπουν και νά μὴν πατοῦν ἀκάνθας και τριβόλους.

Μακάρι νάχα νά σκορπῶ σὲ κάθε συμπολίτη,
μακάρι νάχα κάρβουνα νά διαλύσω σκότη,
νά μαύριζα' στής ἐκλογαῖς κι 'ένα συγκυβερνήτη,
ἔπως, παιδιά, μοῦ μαύρισε κι 'έκείνος τὸ σηκότι.

Λένε κάποιοι, συμπολίτη,
και σ' ἑμᾶς τὰ παλληκάρια
πῶς 'στοῦ Κρόνου τὸν πλανήτη
βγαίνουν τέσσερα φεγγάρια.

Τάκουσ; τέσσερα φεγγάρια... γιὰ φαντάσου, φαμφαρόνο,
τί φωτοχυσταῖς ἔχουν ἔσοι κατοικοῦν 'στον Κρόνο.
Νάχαμε κι 'ἑμεῖς ἄρ' τρία, Περικλέτο παπαγάλλο,
ἔπου μέλις λείψη τὸνα παραουθὺς νά βγαίνη τέλλο.

Τότε θάβγαίνεις 'στον δρόμο,
Περικλέτο, δίχως τρέμο.
Τότε πιά, χασισόπτα,
δὲν θά σ' ἔμαλε γιὰ φῶτα.

Και σὲ τούταις τῆς νηστειᾶς,
και σὲ τούτους τοὺς λιμούς,
δὲν θ'ἀκούγαμε ληστειᾶς
και φρικώδεις σκοτωμοὺς.

Τώρα γιὰ τὸν πλανήτη μας θά λὲν ἔκει 'στον Κρόνο
πῶς ἔγινε κρονόληρος 'στὰ χρόνια τὰ δικά μας,
και θ'ἀποροῦν γιὰτι και πῶς μ' ἔνα φεγγάρι μόνο
πολλὸ συχνὰ μᾶς πιάνουνε τὰ φεγγαρίτικὰ μας.

Χάσκουν τριγύρω χάχηδες
και τρέμουν και ριγῶν,
νομίζουν πῶς Ἀπάχηδες
παντοῦ τοὺς κυνηγοῦν.

'Απάχηδων φαντάσματα
μὲ κρύας φρίκης ἔσματα
διαβαίνουνε 'μπροστὰ μου.

Νά, νά! τοὺς βλέπω και ριγῶ,
κι' ἀκούω φήμας, πού κι 'έγῶ
δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου.

**Χασισόπτα πολιτικοί,
ὄνειροπόλοι κι 'έκστατικοί.**

Φασ. — Ἦπτα χασίς κι 'ἔμεθυσα... κανένα δὲν ψηφῶ,
σὲ πέλαγος ὄνειρον

και πόθων διαπύρον
μακάριος τρυφῶ.

Κτυπῶ τῆς νέας ἐποχῆς
κάθε φρικτὸν Ἀπάχη,
ὅπου ζῆλευει τῆς πτωχῆς
κοιλίας μου τὰ πάχη.

Ἦπια χασις κι' ἐμέθυσα μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους.
Ἄλλ' ἔμωσ βλέπω γύρω μου χαισιοσπότας κι' ἄλλους.
Χαισιοσπότ' ἔδω κι' ἔκει
διάφοροι κοινωνικοί,
ἔσθ' ὅτε καὶ πολιτικοί.

Εἰς ἐκτάσεις οὐρανίας προσκαλῶ τοὺς πατριώτας,
καὶ λογίζομαι εὐτυχῆς,
ποῦ κυτῶ χαισιοσπότας
καὶ τοὺς γέρους τῆς Ἀρχῆς.

Νάτους, Περικλέτο βοῦδι,
μὲς σ' τὸ σπῆτι τοῦ Σκουλοῦδη
τοὺς κυτῶμα μαζωμένους.

Χαισιοσποτῶν γερῶνα
καὶ τὴν τύχη μακαρίως
χαισιοσποτοῦντος Γένους.

Εἰς ἀτμόσφαιραν εὐώδη
καθισμένοι σταυροπέδι
πίνουν διαρκῶς χασις.

Κι' ἐπιλήσμονας δεινῶν
πλέον εἰς ὠκεανὸν
ὀλισθόνητος χρυσῆς.

Πίνουν χασις κι' αὐτοί, Περικλέτο μου τρελλέ.
Ἄλλὰ κι' ἄλλους προσκαλοῦν στοὺς χασις τὸν ναργιλέ.
Τῆς Ἀρχῆς τὰ γεροντάκια μέρα νύκτα τὸ χασις
τὸ ρουφῶν μὲ τὸ μαρκοῦτσι,
κι' ἐν ἑκτάσει τ' ἀντικρύζουν κάποιο γείτονε θρασεῖς
καὶ τὸ κόβουσε παπούτσι.

Ἔνας βλέπει μακαρίως πῶς γεμίζει μὲ σιτάρι
ἓνα κι' ἄλλο μας ἀμπάρι,
κι' ὄλαις ἢ ξεροκαμπίαις γίνονται σιτοβολῶνες
καὶ χορταίνουσε προσφύγων πεινασμένοι λεγῶνες.

Ἄλλος ἐξαφρα νομίζει μὲς σ' τὴν ἑκτασίαν τοῦ νοῦ
πῶς σ' τὸ πτόμα του κυλῶ
καὶ τὸ μάννα τοῦρανοῦ,
καὶ τρισόλβιος γελαῖ.

Ἄλλος βλέπει ν' ἀριθάρουν πλῆθος καρδουνοφορτία
κι' ἔτσι πλέον μὲς στοὺς δρόμους δὲν ἀπλόναται σκοτία.
Κάρθουνα παντοῦ σκορπῶ μὲ πολλὰ κουβαρνταλήκι,
κι' ἡ κοιλὰς τῶν ἐκλογῶν γίνεται καρδουνοθήκη

Ἄλλος βλέπει πανευδαίμων
ἐν τῇ μέσῃ τῶν πολέμων
ὅτι πιπιλίζει μέλι.

Καὶ κυτῶζει ξαφνικὰ
πῶς τοῦ δίνου δανεικὰ,
κι' αὐτὸς κάνει πῶς δὲν θέλει.

Νὰ καὶ κάσαις καὶ κασόνα
μὲ χρυσὰ ναπολεόνια
καὶ μὲ γρούπους Ἀγγλικούς.

Κι' ἔτσι παύ' ἡ βουλιμία,
καὶ γεμίζουν Ταμεία,
ποῦχουν μόνο ποτικούς.

Μὲς σ' τὴν τόση τὴν κραιπάλη
ἄλλος ὄνειροπολεῖ
πῶς τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
διαλύεται καὶ πάλι.

Ἄλλος πῶς ἀνοίγει σχέσι
μὲ τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι,
κι' ὅπου Τουρκιάς μὲ φέσι
Ἐθνικόφρονα τὸν κάνει.

Καὶ παράποτε στωμίλος
ἀνυφώνει τὴν φωνήν,
μὲ τὸν Χεσαφήφ φίλος
καὶ μὲ τὸν Χεσαμινί.

Τέτοια βλέπω μεθυμένος ὅτι βλέπει κι' ἡ σφριγῶσα
τῶν Προέδρων μας ὀμάς,
ὅπου χαισιοσποτοῦσα τρόπαια σκαρῶνει τόσα
καὶ γὰρ τούτη καὶ γὰρ μὰς.

Αἰφνης φάντασμα κυτῶ
καὶ τὸν ναργιλέ πετῶ
κι' ἔξαφιν τὴν παραφέρει.

Καὶ φαντάζεται πῶς σφίγγει
τὸ πανέχριστον λαρόγγι
τοῦ μπαμποῦλα τοῦ Λευτέρη.